

[Fischer]

i dag: at det enkelte menneske skal have størst mulig indflydelse på sin egen situation, og at samfundet skal vise mest mulig respekt for det enkelte menneske – ikke mindst når mennesket befinder sig i en vanskelig situation. Jeg tænker her især på lovforslagets bestemmelser om patientens samtykke, om lægens vejledning af patienten, om, at overlægen skal opstille en behandlingsplan, hvis gennemførelse patienten skal have indflydelse på, men naturligvis også på bestemmelserne om, at der skal anvendes så lidt tvang som muligt, at der opstilles klare kriterier for frihedsberøvelsen. Det samme gælder naturligvis også de nye, klare retsgarantier vedrørende tvangsbehandling og tvangsfiksering og bestemmelsen om tvangsprotokol.

Som noget nyt i forhold til det i 1987 fremsatte forslag er indarbejdede bestemmelser om, at klager over behandlingen skal afgøres af lokale patientklagenævn. Det muliggør en hurtig lokal klagesagsbehandling, og at klageren og patientrådgiveren selv lettere vil kunne møde frem for nærmere at gøre rede for grundlaget for en klage.

Vi er indstillet på hurtig udvalgsbehandling. Vi vil naturligvis fortsat i udvalget lytte til de synspunkter, der kommer frem, men jeg må samtidig understrege, at det vil være helt urimeligt, hvis der endnu en gang gøres forsøg på at køre debatten af sporet ved ensidigt at fokusere på de materielle forhold frem for forslaget egentlige, retssikkerhedsmæssige indhold. De konkrete fysiske rammer er jo klart et anliggende for amterne, men Folketingets holdning er præciseret i formuleringen om god psykiatrisk sygehusstandard.

For så vidt angår SF's lovforslag afviser vi det. Det fremtræder jo meget bredt, nok også for bredt, meget løfterigt, men jeg synes ikke særlig godt, især ud fra et retssikkerhedsmæssigt synspunkt. Jeg tror, det vil medvirke til en kompetencesammenblanding, der kan skabe forvirring om patientens situation, og som ikke vil gavne samarbejdsklimaet, men tværtimod vil kunne virke ansvarsforflygtigende.

Vi opfordrer derfor til at samle debatten om ministerens lovforslag og sikre en hurtig udvalgsbehandling. Jeg er da også glad for, at Socialdemokratiet er parat til at samle debatten om ministerens forslag. Men jeg er unægtelig ked af, at Socialdemokratiet ikke som helhed er i stand til at se de betydelige fremskridt, der lig-

ger i dette forslag, og jeg må da stille mig helt uforstående, hvis det betyder, at Socialdemokratiet ikke anerkender det dygtige og grundige udvalgsarbejde, der ligger til grund for lovforslaget.

Carsten Andersen (SF):

Jeg skal i denne omgang alene holde mig til regeringens genfremsættelse af forslag til lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien.

Regeringen har jo ikke ladet sig påvirke af de mange henvendelser, Retsudvalget har fået, og som er sendt over til ministeren til udtalelse i forbindelse med det tidligere forslagsbehandling. Det kan egentlig godt bekymre mig lidt – når der er kommet så mange, og jeg synes meget velkvalificerede og seriøse indsigelser og henvendelser – at det ikke sætter sig større spor i lovgivningsarbejdet, men at dette bare fortsætter uanfægtet.

Den eneste ændring, der er i det forslag, der nu er fremsat, vedrører klagebestemmelserne, og man kan vistnok kalde det for et fingeraftryk fra De Radikale. Vi skal da hilse velkommen, at klageinstansen bliver lokal, men vi er betænkelige ved den opbygning, den har fået, og hvorefter den organisation, som har en faglig interesse på hospitalet blandt dem, som udøver tvangsforanstaltningerne, også bliver sat ind i klagenævnet. Det synes vi er en uheldig sammenblanding. Desuden undrer vi os over, at De Radikale, som jo ellers altid er imod organisationer, i denne sammenhæng lige pludselig er for, at organisationerne skal ind i sådan nogle situationer.

SF har fremsat sit eget lovforslag, fordi vi fra starten af behandlingen ville have et alternativ, man kunne tage stilling til, og som også kunne være med i debatten. Jeg vil godt sige allerede på nuværende tidspunkt, at vi ikke vil være ultimative og sige, at vi kun vil tage udgangspunkt i det, vi har lagt frem.

For os er det primære, at loven kommer til at virke præventivt imod anvendelse af tvang og kommer til at styrke patienternes indflydelse på behandlingen. Vi har også et meget stærkt ønske om, at den psykiatriske behandling bliver tværfaglig, sådan at patienternes psykiske lidelser ikke bliver behandlet isoleret, men som en helhed.